

İçin İçin Kanadığımız

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Aralık 2016

Dünsüz meziyetler, hali hazır
Birden bire buruşup attığımız mazi iken
En ağır darbe
Yine küpeştesinde ömrün
Bir bir işkillenip yok saydığımız
Nice ceberut gölge:
Desenleri belki de yürek izinin
Hani iz bilmez yol bilmez o güncede
Saklı ruhun dağınlığı.

Feveran etmeksizin sükutu dilenmişken
Ve sessizlik iken dillenen
En meşru mertebe
Ulaşmak gök kubbeye:
Hem de tehir ettiğimiz tüm yorgunluğu
Sırtlanmışken Tanrı,
Bizi azat eden bir bilmece sadece
Yürekten damıtılan
Yüz göz olduğumuz şecere.

Varlıksız bir mani tadında,
Sıra dışı bir tezahür yine aşk'ı ırgat bilen
Bir gönle düşmüşken yolumuz
Nasıl da fevri ve beyhude
Ruhun geri dönümsüz yolu:
Hadi, dercesine evrene
En muktedir imge,
Sağalttığımız yine de için için kan(a)dığımız.

Yüksünmeden sevmekse tüm teselli
Makbere kadar yolun var,
Demelerle eş değer
Hükmü verilen tecelli.

Öl dedim öncesizliğime,

Teferruatını bilmediğim bir hutbeye sığındığım
Tek izlek tek suret,
Asılı rehavetin batağında
Peyda olan malum sona yüklü kefarete.

Gölgemden nasiplendim ansızın,
Bukalemun imgelerde sağalttığım hezeyan ertesi
Kalburüstü yalnızlık yine eşleşen
Evrenin tek armağanı.

Bir matemdi madem,
Bir kelim bir rahle bir yürek;
İçini boşalttığım asırlarca yüklü nedamet
Görkemli vasıfsızlığı mücbir sebeplerle çoğalttığım,
Yüz görümünü bir istikamette darmadağın,
Kanayan suresinde bilinmez
Kandırdığım yalanlarına gülen şeytan ahkâmların.

İpliği pazarda nice beyhude tantana,
Cafcaflı hegemonyalara yüklediğim
Basireti bağlansa ne yazar, demek nasıl ki
Muteber bir tını yine dağılımlılığımın huzmesine sığıntı
Bir makamda yol vermişliği sergüzeşt bir sanrıda
Kaybolmalarımın esrarı sadece
Yüz görümünü bir milatta saklı:
Miadı dolmuş mutluluğun kayıp kaydı
Evrende damıtılmış bir zerre de olsa
Varlığın hezimetinde kayıp bir yargı.

En aykırısından bir sancı tümleyen varlığımı:
Kenetlendiğim keşfi yine derinde,
Yine kerameti yitik bir tümce.
Adsız sanrı yüklü;
Bağdaş kurmuş hükmü belki de
Dermansız bir gölgede konuşlu.

ŞİİRİN HİKÂYESİ:

Kıstas sunmalıyım belki de. Hazansız bir gün dönümünde, şaklaban yüreğin ifratı mı yoksa hele ki sefillik diz boyu, hüsrân da kaçınılmazken.

Öfkeyle kalkmaktansa öfkeyi mimleyen bir gönülsüzlükte yok etmek öncelikle israf edilen sevgiyi muteber bir konuma yerleştirmek akabinde esefle yıkamak koridorlarında kaybolduğumuz insanlık haritasını.

Özdeş deyimler hâkim kılarken, suratı sirke satan ahkâmlar yüklerken birbirimize...

Sözün bittiği yer değil asla bilakis sözlerin kıvılcım bellendiği ve kaçışların da sonlandırıldığı...